

[Lis Møller]

det kan man naturligvis, men det kan jo kun ske hvert fjerde år, og der kan ske megen skade for mennesker i en presset situation på fire år, hvis de ikke får den hjælp, som folketingets love har sagt de skal have, men som kommunerne mange gange ikke skønner de har behov for.

Jeg var, da jeg i sin tid var ordfører i bistandsloven, tilhænger af skønsprincippet, men i dag er jeg tilbøjelig til at ønske mig tilbage til retsprincippet i hvert fald på nogle områder, og jeg håber, at socialministeren vil genoptage det skrindlagte forsøg med retsprincip i forbindelse med kontanthjælp. Sagsbehandlerne har i dag alt for travlt med at sidde og skønne og skønne og skønne, så der faktisk aldrig bliver tid til rådgivning.

Socialdemokratiet har i al den tid, jeg kan huske tilbage – og det er mange år – næsten ment, at vi alle skulle have vores gang på bistandskontoret, tidligere socialkontoret – alle skulle helst have noget – hvorimod vi fra det konservative folkeparti altid har ment, at der skulle hjælpes, hvor der var hjælp behov, og da skulle der hjælpes ordentligt.

Nu har regeringen igennem det sidste års tid opdaget, at det er umuligt at yde hjælp til alle, og så gav man sig altså til at skære ned. Men hvor var det, man skar? Jo, man skar hos de svageste i samfundet, nemlig hos de gamle, de handicappede, de enlige forsørgere. Man skar netop dér, hvor det gjorde mest ondt. Man skar, hvor der var behov for ordentlig hjælp.

Jeg har bemærket, at den nye socialminister ved tiltrædelsen har udtalt, at man skal passe på, at vi ikke svækker samfundets sociale netværk, og jeg hørte også med interesse talen i dag, så jeg er fuld af fortrosthed, når mit partis to lovforslag kommer til behandling i næste uge.

Henrik Toft (V):

»Danmark bliver gråhåret«. Sådan siger socialministeren i en artikel i Danmarks Amtsråd 18/19 fra 1980, og selv om det kan siges at være ud fra en klædelig selverkendelse, er der nu i den pågældende artikel givet udtryk for mange synspunkter, som jeg på venstres vegne kan give tilslutning til, og jeg vil derfor starte med at byde socialministeren velkommen til arbejdet som minister og til samarbejdet her i folketinget.

Venstre mener, det er med rette, at vi som samfund er stolte af opbygningen af vores sociale sikkerhedsnet. Derfor er det meget vigtigt, at vi får vendt udviklingen af den økonomiske politik på en måde, så der også fremover kan blive råd til at opretholde sikkerhedsnettets. Jeg er nemlig overbevist om, at vores lange tradition for en bred politisk opbakning bag tiltagene i socialpolitikken har god dækning i befolkningen. Den dækning kan sikres yderligere, hvis vi kan nå frem til nogle forenklinger, som gør, at det bliver lettere at forstå, hvilke ydelser man har ret til og krav på.

Det var forenkling, der var sigtet med bistandslovens gennemførelse. Venstre er enig i bistandslovens intentioner om tidlig indsats og forebyggelse fremfor efterfølgende behandling. Men der kan nok være grund til, at det overvejes, om den oprindelige fastsættelse af ydelserne er sket på et rimeligt niveau. I realiteten er der i dag ikke tale om skøn i de enkelte sager; der er blevet praksis for ydelsernes størrelse, og denne praksis følges også af ankenævnene.

Derfor kunne der nok være grund til at gennemføre faste ydelser, sådan som det også er blevet foreslået af socialcheferne.

Venstre mener ikke, der skal føres socialpolitik over skattepolitikken. Efter vores opfattelse er indførelsen af socialindkomsten udtryk for, at der føres skattepolitik over socialpolitikken. Der kan nemlig sættes et stort spørgsmål ved det rigtige i at have opsparing og investering som en målsætning, når der så skal ske et formuetillæg før tilmåling af sociale ydelser, for slet ikke at nævne det etisk forkerte i behandlingen af handicappede.

Derfor må det håbes, at et flertal her i folketinget vil fortsætte med at rette på skævhederne ved socialindkomsten. Tak for socialministerens tilsagn om at medvirke hertil.

Mange mindre selvstændige er i vanskeligheder: samtidig med at de har en meget lille indtjening, passer de ikke særlig godt ind i de systemer, der er opbygget. Ofte vil de næsten helt frem til en konkurs være registreret med en papirformue, som stiller sig i vejen for at hente hjælp hos det offentlige.

Ved pensionsalderens indtræden vil det også ofte være sådan for denne gruppe, at der er tale om almindelig folkepension. Derfor vil det ofte være rimeligt med en målsæt-